

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. H.**, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 12. 2013, č. j. 17 A 55/2013 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky JUDr. Anny Doležalové, MBA, **se určuje** částkou 6800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

[1.] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“). Předmětným usnesením krajský soud odmítl žalobu směřující proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „žalovaný“), ze dne 22. 10. 2013, č. j. CPR-11419-2/ČJ-2013-930310-V238.

[2.] Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 8. 2013, č. j. KRPP-125097-16/ČJ-2013-030022, kterým správní orgán I. stupně stěžovateli uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 5 let podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“).

[3.] Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou ze dne 29. 10. 2013, v níž uvedl, že se domnívá, že byl napadeným rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, proto proti tomuto rozhodnutí podává žalobu a domáhá se zrušení rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Stěžovatel uvedl, že má za to, že „žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil (žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.: § 2, 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve spojení s § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců“. V žalobě stěžovatel také uvedl, že ji doplní po poradě s právníkem. Podáním ze dne 18. 11. 2013, doručeným Krajskému soudu v Plzni dne 22. 11. 2013, stěžovatel svou žalobu doplnil.

[4.] Krajský soud následně předmětnou žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť nebyly splněny zákonem požadované podmínky řízení a tento nedostatek byl s ohledem na uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby neodstranitelný. Po skutkové stránce krajský soud vyšel z toho, že žalobu ze dne 29. 10. 2013 stěžovatel předal k poštovní přepravě dne 1. 11. 2013, Městskému soudu v Praze, který ji následně postoupil Krajskému soudu v Plzni, byla doručena dne 4. 11. 2013. Krajský soud dospěl k závěru, že podaná žaloba byla sice včasná, ale soudu byla doručena až poslední den lhůty k podání žaloby a byla podána pouze v blanketní formě, když neobsahovala žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. Specifikace žalobních bodů byla uvedena až v doplnění žaloby ze dne 18. 11. 2013. Podle ustanovení § 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 25. 10. 2013. Poslední den lhůty nejen k podání žaloby, ale i k jejímu doplnění či odstranění jejích vad, byl tedy den 4. 11. 2013. Doplnění podané blanketní žaloby bylo podáno k poštovní přepravě dne 21. 11. 2013, tedy více než 2 týdny po uplynutí lhůty zákonem stanovené k podání, tedy i k doplnění žaloby. Dle krajského soudu nebylo v dané věci ani možné, aby soud vyzval stěžovatele k doplnění žaloby a odstranění jejích vad, jelikož Městskému soudu v Praze byla předmětná žaloba doručena až poslední den zákonné lhůty k podání žaloby. K obsahu případného doplnění žaloby k výzvě soudu by tak nebylo možné přihlídnout, stejně jako nebylo možné přihlídnout k zaslánému doplnění žaloby ze dne 18. 11. 2013. Řízení o žalobě bylo skončeno procesním rozhodnutím, proto se krajský soud věcnými argumenty stěžovatele nezabýval.

II. Obsah kasační stížnosti

[5.] Stěžovatel usnesení krajského soudu napadá z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] a dále z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[6.] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že žalobu proti rozhodnutí žalovaného podal dne 1. 11. 2013, tedy v zákonné desetidenní lhůtě ode dne doručení rozhodnutí žalovaného, tj. ode dne 25. 10. 2013. V bodu II. žaloby stěžovatel vyjmenoval žalobní body ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., v rámci nichž poukázal na ustanovení správního řádu a zákona č. 326/1999 Sb., k jejichž porušení rozhodnutím žalovaného došlo, a uvedl, že žaloba bude následně doplněna. Žaloba byla následně doplněna podáním ze dne 18. 11. 2013, které bylo předáno k poštovní přepravě dne 21. 11. 2013.

[7.] Stěžovatel namítl, že Krajský soud v Plzni se dopustil nezákonnosti, jestliže žalobu odmítl pro opožděné doplnění žalobních bodů, neboť tyto body byly dle stěžovatele uplatněny

pokračování

v zákonem stanovené lhůtě. Krajský soud měl povinnost postupovat podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. vyzvat stěžovatele k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána (viz rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), respektive měl zohlednit podané doplnění žaloby jako konkretizaci a upřesnění uplatněných žalobních bodů. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na rozsudky NSS ze dne 9. 8. 2004, č. j. 2 Azs 63/2004 - 46, ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 Afs 16/2003 - 5 a ze dne 21. 7. 2005, č. j. 1 Azs 211/2004 - 44. Stěžovatel uvedl, že podle rozsudku NSS ze dne 14. 7. 2013, č. j. 2 Azs 22/2009 - 69, není povinností soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění vad žaloby ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., pokud by v doplnění žaloby ve lhůtě pro podání žaloby nebylo objektivně možné žalobu rozšířit na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body. V daném případě se však dle stěžovatele jednalo o situaci, kdy žalobní body formulovány byly, avšak nedostatečně přesně, a proto měl krajský soud vynaložit snahu odstranitelné překážky řízení odstranit tak, aby věc mohla být řádně projednána. Skutečnost, že žaloba žalobní body obsahovala, v podstatě uvádí i krajský soud, dle kterého stěžovatel ve své žalobě pouze uvedl, že se domnívá, že „*žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil (žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.: § 2, 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve spojení s § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců*“.

[8.] Stěžovatel v této souvislosti také odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 61/97, ve kterém Ústavní soud mimo jiné vyslovil, že „*pokud procesní právní úkony účastníků řízení obsahují zjevnou nesprávnost, jejíž odstranění umožňuje rovněž odstranit nedostatek podmínek řízení, přičemž konstatování této zjevnosti nevyžaduje procesní aktivitu soudu (např. dokazování), nutno účastníkům řízení dát příležitost tuto nesprávnost odstranit. Opakem tohoto postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dotčení smyslu § 1 občanského soudního řádu a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod*“.

[9.] Krajský soud podle stěžovatele pochybil, jestliže výčet ustanovení nepovažoval za žalobní body, které by bylo možno konkretizovat a odstranit tím překážku, která projednání žaloby bránila. Dle krajského soudu žaloba žalobní body neobsahovala a žalobní body byly doplněny až následným doplněním žaloby, ke kterému však došlo již po lhůtě, která byla k podání žaloby určena. Stěžovatel se domnívá, že z žaloby, kterou podal dne 1. 11. 2013, je seznatelné, že s napadeným rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a napadá jej v celém rozsahu, protože byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Po procesní stránce stěžovatel žalovanému vytkl, že se dopustil porušení jasně citovaných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zákona č. 326/1999 Sb. V závěru žaloby stěžovatel uvedl, že bude po poradě doplněna právníkem. Stěžovatel se v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2013, č. j. 1 Azs 15/2013 – 46, domnívá, že z takto formulované žaloby je zřejmé, že žaloba sice splňuje minimální požadavky na formulaci žalobních bodů, avšak bez jejich doplnění není meritorně projednatelná. Ustanovení § 71 odst. 2, in fine s. ř. s. stanoví lhůtu pouze pro rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body, a tedy i pro doplnění žalobního bodu do podání, které dosud žádný žalobní bod neobsahovalo; tato lhůta však nedopadá na odstranění jiných vad žaloby. Vady žaloby jsou naopak odstranitelné postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (viz výše uvedený rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 Azs 15/2013).

[10.] Stěžovatel se tak domnívá, že krajský soud jej měl v případě, že by nedošlo k doplnění žaloby, k jejímu doplnění vyzvat a ke konkretizaci žalobních bodů stanovit lhůtu, přičemž mělo k odmítnutí žaloby dojít pouze v případě, že by stěžovatel v soudem stanovené lhůtě nekonkretizoval žalobní body žaloby. V rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 4 As 50/2013 – 38, Nejvyšší správní soud uvádí, že „*ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu přitom nevyklučuje možnost doplnění žaloby ve smyslu upřesnění a rozvinutí žalobních bodů včas uplatněných ve lhůtě (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, č. 685/2005 Sb. NSS)*“.

a odlišuje jej od opožděného uplatnění zcela nových v žalobní lhůtě neuvedených žalobních bodů“. Stěžovatel uvádí, že ve svém doplnění žaloby tuto nerozšířil o jiné žalobní body, obsah žalobních bodů byl stejný jako v žalobě podané dne 1. 11. 2013. Žaloba byla jen doplněna ve smyslu upřesnění a rozvinutí žalobních bodů, které byly včas uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby.

[11.] V dané věci je tak podle stěžovatele podstatou sporu otázka, zda byl v žalobě uveden žalobní bod či nikoliv, neboť pouze ve druhém případě se takový nedostatek žaloby stane po uplynutí lhůty stanovené v ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. neodstranitelným.

[12.] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[13.] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14.] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15.] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[16.] Kasační stížnost soud důvodnou neshledal.

[17.] Nejvyšší správní soud se jako první zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného usnesení krajského soudu. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedenou námitku vyjádřil pouze poukazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a své tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení již nijak nekonkretizoval. Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Za situace, kdy stěžovatel předmětnou námitku nijak nespécifikoval, se k ní Nejvyšší správní soud může rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině. S ohledem na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení zcela srozumitelně vyložil, které skutečnosti má za prokázány a které nikoli a jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. Napadené usnesení krajského soudu Nejvyšší správní soud tedy nepřezkoumatelným neshledal.

[18.] Další kasační námitkou je tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, které se dle stěžovatele promítlo do nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby. Jak stěžovatel správně uvádí, podstatou sporu je otázka, zda podaná žaloba proti napadenému správnímu rozhodnutí obsahovala žalobní bod či nikoliv.

[19.] Ze správního a soudního spisu plyne, že rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění bylo stěžovateli doručeno dne 25. 10. 2013. Podle ustanovení § 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni a zmeškání lhůty nelze prominout. Stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl žalobou ze dne 29. 10. 2013, kterou předal k poštovní přepravě dne 1. 11. 2013 a Městskému soudu v Praze byla doručena dne 4. 11. 2013. Uvedený

pokračování

den (4. 11. 2013) byl současně posledním dnem lhůty pro podání předmětné žaloby. V žalobě stěžovatel uvedl, že se domnívá, že „*žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil (žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.: § 2, 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve spojení s § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců*“ a dále, že ji doplní po poradě s právníkem. Městský soud v Praze usnesením ze dne 8. 11. 2013, č. j. 2 A 69/2013 – 10, postoupil věc místně příslušnému Krajskému soudu v Plzni.

[20.] Následně stěžovatel podáním ze dne 18. 11. 2013, které bylo Krajskému soudu v Plzni doručeno dne 22. 11. 2013, svou žalobu doplnil. V doplnění žaloby stěžovatel namítal, že patnáctiletý pobyt na území ČR je sám o sobě důkazem společenské a kulturní integrace, že plynule mluví česky, má v ČR hodně přátel a známých, žije normálním společenským životem. Sankce v podobě zákazu pobytu na území členských států EU v délce 5 let, kterou mu správní orgán udělil, je nepřiměřeně tvrdá, a to právě vzhledem k délce předchozího pobytu na území a vybudovanému společenskému zázemí. Správní orgán jednal v rozporu s ustanovením § 3 ve spojení s § 2 odst. 3 správního řádu, protože přihlédl jen ke skutečnostem svědčícím v neprospěch stěžovatele. Rozhodnutí žalovaného je také v rozporu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, který vyžaduje uvedení důvodů výroku, podkladů pro jejich vydání a úvah, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení.

[21.] Krajský soud v Plzni v posuzované věci dospěl k závěru, že podaná žaloba byla sice včasná, ale soudu byla doručena až poslední den lhůty k podání žaloby a byla podána pouze v blanketní formě, neboť neobsahovala žádné žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. Specifikace žalobních bodů byla podle krajského soudu uvedena až v doplnění žaloby ze dne 18. 11. 2013.

[22.] Nejvyšší správní soud závěr krajského soudu, že podání stěžovatele ze dne 29. 10. 2013, které bylo Městskému soudu v Praze doručeno dne 4. 11. 2013, neobsahovalo žádný žalobní bod, považuje za správný. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být ze žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Formulace „*žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil (žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.: § 2, 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve spojení s § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců*“ sama o sobě bez uvedení skutkových důvodů neobsahuje žalobní bod. Soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen nebo, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.

[23.] Obsahovým vymezením žalobního bodu se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (publikováno pod č. 835/2006 Sb. NSS), kde mimo jiné uvedl, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „*konkrétní*“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „*obvyklých*“ nezákonností, nýbrž se musí jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytýčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů,

úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Otázkou smyslu žalobních bodů se zabýval také Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publikovaném pod č. 2162/2011 Sb. NSS, ve kterém dovodil, že smyslem žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – *vymezením skutkových i právních důvodů* tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.

[24.] Rozšířený senát ve shora citovaném rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005 také zdůraznil, že lhůta stanovená v § 71 odst. 2 věta druhá a třetí s. ř. s. dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný; jen v těchto případech uplyne zákonná lhůta (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) marně, ve všech ostatních případech je na místě postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[25.] Rozšířený senát ve výše uvedeném rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005 také vyslovil, že *žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*. V daném případě však přesně k takové situaci došlo. Stěžovatel v žalobě pouze obecně odkázal na ustanovení § 2, 3 a 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s ustanovením § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., a to bez jakékoliv souvislosti se skutkovými výtkami. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že z podání stěžovatele je znatelné, že s napadeným rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a napadá jej v celém rozsahu, jelikož byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Porušení citovaných ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců totiž stěžovatel namítá *bez jakýchkoliv skutkových výtek*. To je také rozdíl oproti stěžovatelem zmiňovanému rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2013, č. j. 1 Azs 15/2013 – 45, ve kterém byly skutkové výtky (žalobní vody) formulovány alespoň v obrysech, tj. uvedením, že žalovanému bylo po skutkové stránce vytýkáno, že nepostupoval v souladu se zákony a ostatními procesními předpisy, nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v potřebném rozsahu, nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neprovedl potřebné důkazy atd. V nyní projednávané věci stěžovatel ani takové zcela minimální vymezení skutkových výtek neučinil, neuvedl tedy žalobní bod žádný.

[26.] Za situace, kdy stěžovatel doručil své podání Městskému soudu v Praze v poslední den lhůty k podání žaloby, přičemž žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit názoru stěžovatele, že jej měl krajský soud podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k doplnění žaloby a ke konkretizaci žalobních bodů stanovit lhůtu. Pouze v situaci, kdy je žalobní bod formulován nedostatečně přesně a podrobně, popř. chybí-li v žalobě jiné náležitosti než žalobní body, či vymezení rozsahu napadení správního rozhodnutí, je soud povinen postupovat podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno (viz rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2004, č. j. 2 Azs 63/2004 – 46).

[27.] Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvádí, že není povinností soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. za situace, kdy by doplnění žaloby ve lhůtě vyplývající z ustanovení § 71 odst. 2 *in fine* s. ř. s. již nebylo objektivně možné (srov. např. rozsudek ze dne 30. 5. 2007, č. j. 2 Azs 158/2006 – 85, a rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). V nyní projednávané věci byla blanketní žaloba stěžovatele doručena soudu až v poslední den zákonné lhůty pro podání žaloby a za této situace nebylo povinností krajského soudu stěžovatele vyzvat k odstranění vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť doplnění žaloby v zákonné lhůtě pro její podání již nebylo objektivně

pokračování

možné. K obsahu případného doplnění žaloby k výzvě soudu by tedy již nebylo možné přihlédnout, stejně jako nebylo možné přihlédnout k zaslanému doplnění žaloby ze dne 18. 11. 2013.

[28.] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 4 As 50/2013 – 38, kde zdejší soud uvedl, že „*ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu přitom nevylučuje možnost doplnění žaloby ve smyslu upřesnění a rozvinutí žalobních bodů včas uplatněných ve lhůtě (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, č. 685/2005 Sb. NSS) a odlišuje jej od opožděného uplatnění zcela nových v žalobní lhůtě neuvedených žalobních bodů*“, není se závěry vyslovenými v napadeném usnesení krajského soudu v rozporu, neboť doplnění žaloby doručené krajskému soudu dne 22. 11. 2013 nebylo upřesněním a rozvinutím žalobních bodů včas uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby, protože podání stěžovatele doručené Městskému soudu v Praze dne 4. 11. 2013 žádný žalobní bod neobsahovalo.

[29.] Nález Ústavního soudu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 61/97, na který poukazuje stěžovatel ve své kasační stížnosti, není na nyní posuzovanou věc přílehlavý, protože se týká splnění jiné podmínky řízení, a to způsobilosti být účastníkem řízení a procesní způsobilosti.

V. Závěr

[30.] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[31.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

[32.] Nejvyšší správní soud v řízení o předmětné kasační stížnosti ustanovil stěžovateli k jeho žádosti usnesením ze dne 6. 3. 2014, č. j. 5 Azs 6/2014 - 22, zástupkyni, a to advokátku JUDr. Annu Doležalovou, MBA. Dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. může předseda senátu navrhopateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. V takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni přiznal odměnu za dva úkony právní služby po 3100 Kč spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a podání doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b), d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále paušální náhradu hotových výdajů k výše uvedeným úkonům ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud tedy zástupkyni stěžovatele přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje v celkové výši 6800 Kč, které budou zástupkyni stěžovatele vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu